

ISKRE

LETNIK: 43 | ŠTEVILKA 1

DECEMBER 2010

SEMENSKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

UVODNIK

PRVE ZADNJE ISKRE

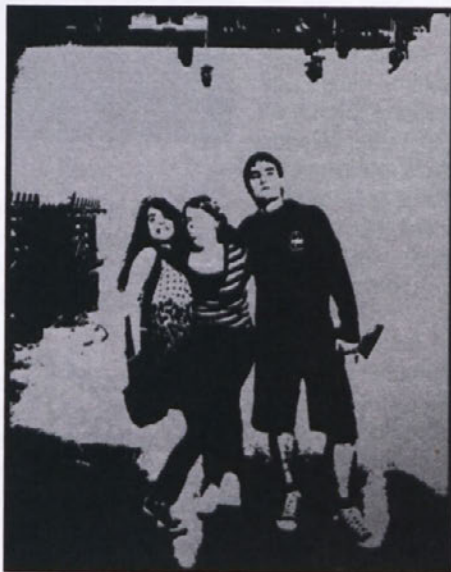
Ni tako dolgo nazaj, ko sva sedeli pred prvo stranjo Isker in tuhtali, kako napistati najin prvi uvodnik. Ponavadi se uvodniki začenjajo s stavkom "Ko pogledam skozi okno". Najin se ni nikoli. Iskali sva oddaljene zgodbe z začetki v tropskih krajih, v pričakujočem poletju ali pa najužnosafriskinogometni tekmi. Hoteli sva biti inovativni, eksotični, polni presenečenj. Naredili sva jih po svoje. Za svoje. Bile so pomemben del najin jih popoldnevo, ko sva v šoli vztrajali tudi do poznih večernih ur. Gledali sva knjižničarke oditi iz knjižnice, videli čistilke zapustiti stavbo in opazovali, kako so se knjižne police rdečile v soju zahajajočega soca in se izgubile v temi noči.

Seveda ni nikoli šlo vse brez težav. Šli sva skozi vrsto psihičnih pretresov in travm; od opranih USB ključkov, težav z računalnikom, izbrisa najodličnejšega uvodnika, izbrisa člankov, delov Isker in enkrat skoraj celotnih isker, do vsakokratnih zamud, izostankov v pri pouku in prepisovanja snovi. Lahko bi se izrazili, da je bilo naporno ... toda, kdo je na to kdaj pomislil! Izdelava Isker je bila veliko več kakor samo izdelava navadnega šolskega glasila. Bila je deževno obdobje smeha, ki je zalivala najine možgančke in jih polnila z novimi idejami, norimi zamislimi in enostavno zabavo. Vsaka številka je poskrbela

za izzivalne izboljšave in novo pridobljene kalorije iz Kukaja.

Ko sedaj s težkim srcem zapušča uredniške vode in se poslavlja od najin jih preljubih Isker, v najin jih srcih ostaja grenki priokus slovesa. Pogrešali bova priganjanje, teženje in grožnje vedno istim dijakom, panično iskanje novih člankov, tekanje po celi šoli v lovu za profesorji, slikami in USB ključki, pogajanje s profesorico za dodaten

dan za odajo glasila v tiskarno, ter seveda dolga pogajanja v rektorjevi pisarni o številu barvnih strani ... Pogrešali bova radijsko sobo brez zraka, počasen računalnik v knjižnici, kebab v akvariju, iskanje slik z interneta in dolge spontane debate, brez katerih ne bi preživele delavnih popoldnevo. Pogrešali bova tudi mnoge privilegije, ki so nama jih Iskre omogočile (prehitavanje vrste pri malici, ustvarjanje isker

med urami slovenščne ...)

Tako danes mahava v slovo Iskrice. Deležni boste branja najin jih zadnjih. In prvih v tem šolskem letu. Zaključili bova pomemben del najinega vsakdana v zadnjih treh letih. In začeli z novim. Ne veva kje, ne veva kdaj, niti kako. Vendar bova. Ker sva si v tem času izoblikovali najina mnenja in poglede na marsikatero stvar ter utrdili najino voljo, s katero sedaj lahko doseževa še tako visoke in nedosegljive cilje. Samo še cilje si postaviva ... Pa boste kmalu slišali o naju ... nekje pač.

P.S.: Črt, ti si najina Iskrice!!!!:):)

VTISI	3
KRST PRVOLETNIKOV V DOMU	4
KRST FAZANOV	5
15. LJUBLJANSKI MARATON!	6
DOBRODELNI	7
MARATON	7
ŠPORTNI DAN	7
STIČNA 2010	8
SKAVTFEST 2010	8
ROMEO IN JULIJA	9
PARIS	10
DANSKA	12
PRIŠLEKI	14
PESMI	16
TEJA BAJEC	26
TO SEM JAZ – TO SITI	27
TO JA – TO TY	27
BERLINSK FLAŠA	28
NORE, MALE IDEJE	30
MODELČKI:	32
VPRAŠALNIK:	34
PROF. EMILJA GRAHOR SKOZ	36
VICI	38
HOROSKOP	39

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

18251

GLAVNI UREDNICI

META KOMPARA
KRISTI HODAK

MENTORSTVO

IRENA KRAPŠ V.

TEHNIČNI UREDNIK

ČRT HAREJ

NAKLADA

200 IZVODOV

FOTOGRAFIJE

ČLANI FOTOGRAFSKEGA
KROŽKA

VIPAVA, DECEMBER 2010

VTISI

Danes je četrtek. 4.uro smo C-jevci spet imeli to čast, da smo prvi pisali test biologijo. Je bil zelo težek. No, pa saj ni važno. Napisati moram članek o svojih prvih občutkih na ŠGV.

Pa začnimo:

Da bom šla ali pa boljše, da bom nadaljevala šolanje na ŠGV, sem bila res že prepričana v 8.razredu, kljub vsem govoricam, kako da je »škofijska« neumna in podobne stvari, ki ste jih vsi že verjetno nekajkrat slišali/izrekli. Zlasti moji bivši sošolci se niso morali sprijazniti s tem. Naj uživajo na TŠC-ju!:D

In tako sem se res bo končani OŠ vpisala na ŠGV. Malo pred koncem počitnic smo imeli prvošolčki ŠGV spoznavni dan. Zelo me je zanimalo, v kakšnem razredu bom, s kom bom v razredu, kakšni bodo novi sošolci, kakšni bodo razredniki, ... Po eni uri na spoznavnem dnevu mi je bilo že vse jasno. Khm, postala sem učenka 1.C, za razrednika pa so 1.C "naložili" g.Sebastjana Mozetiča in go.Kristino Prosen. V razredu pa nas je 27, 19 deklet in celo 8 predstavnikov moškega spola. S spoznavnega dne sem šla z zelo dobrim mnenjem o ŠGV.

Ko je bilo le še par dni do šole, sem jo malo že pričakovala. Da doživim, kako je v resnici na ŠGV in da jo ocenim še s

svoje strani. Ko smo na 1. šolski dan začeli dijaki prihajati v šolo, je bilo zelo čudno. Najprej sploh to, da so vsi prišli 5 min pred zvonjenjem, pa vsi so nas opazovali, fantje so »baje« že takoj razglasili miss 1. letnikov, mi fazančki pa smo se poskušali ne osramotiti in smo se vsi zelo pridno obnašali. So pa nam starejši letniki dali dobro vedeti, da zaenkrat spadamo še v nižjo kasto. Drugače so pa dijaki na ŠGV kar fajn, zlasti stil oblačenja na ŠGV mi je všeč.

Večjih predstav o tem, kako na ŠGV bo, nisem imela, sem pa pričakovala, da bomo prvi teden prvi letniki domov prihajali vsi črni od flomastrov, kar se pa na veliko srečo ni zgodilo. Zelo fajn se mi je zdel sproščen odnos med profesorji in dijaki, česar na OŠ nisem nikoli doživela (npr. nekateri profesorji so nam že takoj razkrili svojo telesno maso, brez sramu:D).

Potem po enem tednu pa mi ni bilo več tako všeč. Grozno je bilo, ko so vsi profesorji toliko hiteli z razlaganjem snovi in si mi nismo mogli tako hitro delati zapiskov, motil me je naš razred, ki je postal zelo tih, miren, priden, pravzares res dolgočasen - pravo nasprotje mojega prejšnjega. Tako da mi je bilo zelo grozno hoditi v šolo, ena sošolka je že takoj obupala in se po enem tednu prepisala. Ampak pravijo, da po dežju vedno posije sonce! In smo tudi C-jevci počasi začeli med sabo več komunicirati, se smejati, skupaj zabavati. Še zlasti pri razrednih urah, kjer smeja ne manjka. Pa tudi na delanje zapiskov sem se navadila.

Zdaj pa smo že vsi globoko v učenju, ker imamo veliko testov (v ponedeljek fizika:S) in spraševanj, pa še v medrazrednem tekmovanju v nogometu (danes smo zgubili proti 4. B, včeraj proti 3. B), ampak drugo leto zmagamo vse! Pazite se nas!

Zaenkrat so moji vtisi v teh 46 dneh na ŠGV veliko boljši kot sem mislila, tudi ocene so zaenkrat še nad pričakovanimi.

KRST PRVOLETNIKOV V DOMU

V četrtek 9. 9. 2010 ob 16:30 uri se je na igrišču pred dijaškim domom odvijal krst prvoletnikov ŠGV-ja. Krst so organizirali dijaki tretjega letnika in vodil ga je Luka Gorjan.

Najprej smo fazani prišli na prizorišče krsta. Tam nas je voditelj vsakega posebej predstavil, nato je sledilo 6 preizkušenj. Za vsako nalogo posebej je voditelj izbral določeno število prvoletnikov. Prva naloga je bila namenjena enemu fantu in eni puncici, ki sta morala napisati ljubezensko pismo drug drugemu. Sledila je druga naloga, pri kateri je sodelovalo 5 fazank in 5 fazanov. Pri tej nalogi, imenovani Romeo in Julija, so morali fantje poljubiti njihove že vnaprej izbrano puncico. Če niso poljubili prave, jih je napačna klofnila, če pa so poljubili pravo, jih je le-ta poljubila nazaj. Tretja naloga je zahtevala 3 dijake. Izbranci so morali s šumečo tableto v ustih zapeti vsak svojo pesem. Nato je sledila četrta naloga, pri kateri sem sodeloval tudi sam. Ta naloga je zahtevala, da smo plesali z navzkriž, tesno zvezanimi nogami. Plesali smo po zapletenih plesnih korakih, ki nam jih je pokazal voditelj celotnega krsta. Pri predzadnji nalogi so sodelovali trije dijaki in trije dijakinje.

vprašanja s področja fizike.

Vsa vprašanja so v sebi imela vključene fraze. Če na vprašanje niso odgovorili pravilno, so naredili pet sklec. Po tej nalogi sta morala Marko in Lucija prebrati svoji ljubezenski pismi. Potem pa je sledila še poslednja, šesta preizkušnja. Pri tej nalogi smo morali fazani, kot nas še vedno ljubkovalno kličejo starejši letniki, vleči vrv proti starejšim dijakom.

Na koncu je sledila še slovesna prisega prvoletnikov. Na to so se organizatorji pripravili tako, da so nas posuli z bleščicami, med prisego pa smo prvoletniki morali klečati na kolenih. Po svečani prisegi pa smo se še obmetavali z vodnimi balončki. Tako se je zaključil krst fazanov 2010 v dijaškem domu gimnazije Vipava.

ERIK NOVAK 1. c

Morali so odgovarjati na zapletena

KRST FAZANOV

Ko so mi bivše sošolke pripovedovale o krstih na novogoriških šolah, sem si mislila »ubogi fazani!«

Toda sestra me je mirila, da njen krst na ŠGV-ju ni bil strašen. Vendar 9. 9. 2010 so bila moja pričakovanja ovržena. Kru-
tosti naših rabljev pa niso zadušile naših pričakovanj in dobrega razpoloženja.

Ob prihodu v šolo so nas seznanili z uro krsta in nam svetovali, naj imamo seboj rezervna oblačila. Ob besedi »rezerv-

na oblačila« me je spreletel srh. Dobro sem vedela, kaj to pomeni. Napetost je naraščala iz ure v uro in ko je pozvonilo konec 6. ure, se je ravan adrenalina krepko povišala. Vsi prestrašeni smo se tresli pred vrati, skozi katera so spuščali enega po enega. S sošolci smo si izmenjavali prestrašene poglede (»z bogom«) in stopali počasi naprej proti vratom. Stopila sem ven in na obrazu začutila čopič. Pobarvali so nas kot čredo krav. Sama

sem bila pobarvana v modro, drugi v rdečo. Postavili smo se v vrsto po letnikih.

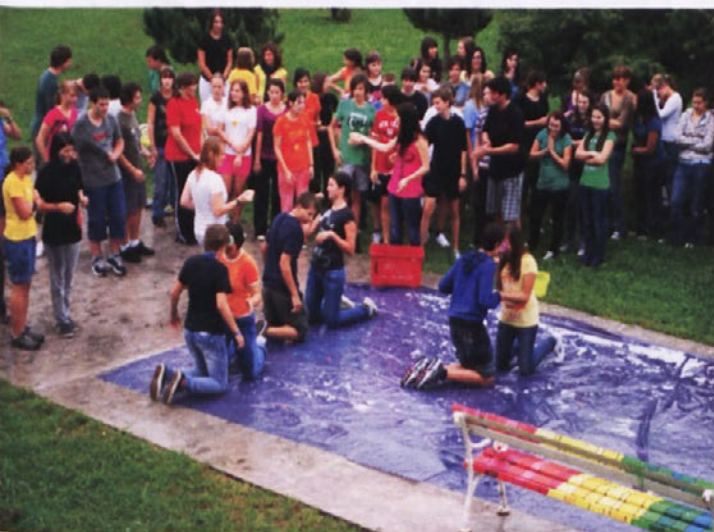
Naloge so bile zanimive, saj so se čudežno skladale z vremenom. Seveda lahko sklepate, kakšno je bilo vreme. Dež. Kot iz škafe. Med tem smo delali počepe na besedo fazan, ki se je pogosto pojavljala v

b e s e d i l u , bombardirani smo bili z vodnimi balončki ... Krst je bil smešen, sramotili smo se, vendar to je bil namen krsta »fazanov«.

Najbolj si bom zapomnila zadnjo nalogo, ko smo si skozi majice povezali vrvico. Celoten letnik je bil povezan z vrvico. Vez se skriva v človeku, ampak tokrat je stopila iz nas. Trije letniki, tri močne vezi.

Če enostavneje povem - krst generacije 1995 je bil mega !!!

15. LJUBLJANSKI MARATON!

Letošnji 15. Ljubljanski maraton, ki se je odvijal 23. in 24. 10. 2010, je bil rekorden po udeležbi, ne pa tudi po doseženih rezultatih. Prirediteljem se želja o rekordu tekačev na 42 kilometrov ni uresničila. A kljub temu je v bil Ljubljanski maraton poln dobre volje, veselih, pa tudi razočaranih obrazov, adrenalina, starih in mladih ... Sobotni tekaški dan, ko so nastopali mlajši otroci in učenci ter dijaki, je bil le ogrevanje za veliki nedeljski dan.

Na 10 km so tekli tudi dijaki in dijakinje Škofijske gimnazije Vipava.

Ob 08.30 se je začel rekreativni tek na 10 km. Vseh tekačev je bilo okoli 5000 in v tej kategoriji so nastopali tudi naši. S ŠGV-ja so tekli naslednji dijaki in dijakinje: Matija Bolko, Nejc Povšič, Jan Kosmač, Jan Jamnik, David Adamlje, Veronika Krečič, Barbara Grahor, Anja Šuligoj, Živa Lesar, Monika Bajc, Anja Torkar, Julija Daolio, Samantha Berginc, Lucija Trobec, Jana Kolar, Nejka Čuk, Lara Memon, Anja Ličen, Sara Gorkič, Katarina Pridigar, Ana Furlan, Eva Krapež in Valentina Čermelj.

Tekli so tudi vsi trije profesorji športne vzgoje: Daniel Sušnik, Erik Simonič in Suzana Kugonič. Start teka je bil na Šubičevi ulici (pred Parlamentom), cilj pa na Trgu Republike. Trasa je potekala po ulicah in cestah v središču mesta, Viču in Šiški.

10 km je najhitreje pretekel Robert Kotnik, s časom 33:07. Od ženskih predstavnic pa je najhitreje prišla v cilj Sonja Roman s časom 35:26.

Ob 10.30 pa sta se začela polmaraton (21 km) in maraton (42 km). Tako zelen rekord smo dobili na 21 km, na 42 pa ga nismo, saj je bil favoriziran Kenijec Evans Ruto za pet sekund počasnejši od lanskega rekorda proge.

Za te pogumne tekače je navijala nepregledna množica navijačev, ki so še dodatno pomagali popestriti vzdušje. Da je bilo vzdušje res pravo, so na startu poskrbeli skupina The Stroj, na cilju Gušti ter ob progi godbe na pihala Litostroj, Vevče, Krško in Laško.

Naši dijaki so prišli v zavirljivem času na cilj in okusili so Ljubljanski maraton. Večina je bila zadovoljna s svojim tekom in časom.

Drugo leto pa spet na Ljubljanski maraton, v še večjem številu kot letos.

DOBRODELNI MARATON

Dobrodelni maraton, ki sem ga poimenoval Poženi upanje, je potekal letos meseca maja v Vipavi. Z željo in namenom, da pomagam ljudem v stiski, hkrati pa naredim še nekaj dobrega, se mi je porodila ideja za izvedbo tega maratona. Denar sem zbiral za deklico iz zavoda Janka Premrla Vojka, ki je denar nujno potrebovala. Moram reči, da je bil maraton za prvič uspešen, po mnenju medijev sem prvi tako mlad kolesar, ki je kdaj organiziral kaj takega. Maraton je potekal od 9.00-15.00 ure, štart in cilj sta bila pred našo šolo: šlo je namreč za krožno kolesarjenje (krog je bil dolg okrog 15 km), jaz sem vozil 6 ur neprestano: vsake pol ure (vsak krog) sem prišel na štart/cilj, da so se mi priključili novi kolesarji, tako nas je bilo vedno več. Zame je skrbela odlična ekipa, ki je bila ves čas v spremljevalnem vozilu zadaj in spredaj (kontrolirali so moj tempo, pazili na hrano, pijačo, bil je tudi zdravnik ...). Pri sami organizaciji pa mi je ogromno pomagal rektor, gospod Slavko Rebec. Tako sem prevozil v 6 urah v zame »počasnem« tempu skupno 190 km.

Denar se je zbiral tako, da je vsak kolesar plačal startnino (10€), dobil pa je praktična darila, ki so mi jih podarili razni sponzorji (Fox, Bmc, Trgo Avto, Fructal, Kolektor, Mobitel, Si.Mobil, Slo.vojska, WinForce, itd.). Udeležba ni bila zelo velika zaradi slabega vremena in ker se je isti dan odvijal še slavni Maraton Franja. Je pa to bil zame zelo velik in zelo uspešen podvig (za prvič). Drugo leto nameravam organizirati podobno zadevo, le da bom s 6 ur neprestanega kolesarjenja prešel na 24 ur neprestanega krožnega kolesarjenja in dogajanje premestil v okolico Postojne.

ŠPORTNI DAN

2.LETNIK

22. septembra smo se dijaki 2. letnikov udeležili pohoda po Gregorčičevi poti. Ogledali smo si njegovo rojstno hišo v Vrsnem, pa tudi cerkev na Libušnjah, kjer je pel novo mašo. Vreme je bilo lepo in pohod je potekal brez večjih posebnosti. Sošolce sem povprašala za mnenje, kako jim je bilo všeč in dobila sem take odgovore:

»Bilo je zelo sončno in zanimivo, še posebej DRAG-POTJGULA. Dominik ima malo kondicije in ga je moral na vrh odpeljati kombi z zimsko opremo. Dobili smo tudi topel čaj in rogljič – ali po italijansko (za tiste, ki ne znajo slovensko) IL CORNETTO.«

»Dolgočasno je blo hodit po cesti, ampak lepo na vrh sedet in jest »zdravo prehrano« ☺«

»Dowgcejt«

»Veliko sem se naučil od Gregorčiča XD«

»Obilo dobre volje in poln nahrbtnik«

»Bilo je zelo lepo, saj smo pile kohce pr meni doma«

»Totalno brezveze, saj je Zoran pozabil ves denar doma!!!«

»Važno, da smo imeli dovolj hrane ☺«

»Dolgčasno. Totalno!« Mnenja so seveda različna, a večina se nas strinja, da bi lah-

STIČNA

2010

18. 9. 2010 je bila Stična poplavljena od dežja in mladine iz cele Slovenije. Zbrali smo se, kot vsako leto do sedaj, v Stični. Zaradi slabega vremena je bilo veliko manj obiskovalcev kot ostala leta, vendar pa nas je bilo še vedno kar precej takih,

ki ne poznamo dobrega ali slabega vremena, ampak samo Stično mladim.

Program je bil kot vsako leto isti: zjutraj zbiranje, nato delavnice, vrhunec vsega pa naj bi bila maša. Zaključek pa, kot se za mlade spodobi, je velik koncert, ki je bil letos zelo moker in zaradi tega še bolj doživet. Med vsem tem časom pa mladi lahko hodijo po stojnicah, kjer prodajajo ali podarjajo razne zanimive stvari, še bolj zanimivi pa so mladi, ki hodijo naokrog in zastoj podarjajo objeme.

Tema letošnje Stične je bila: Ozrl se je vame in me vzljubil in mislimo, da smo to ljubezen začutili vsi prisotni na letošnji Stični.

Za vse tiste pa, ki ste se ustrašili par kapljic dežja: LUZERJIIIIII AL STE ŠGV-jevci AL NE!? SEJ NISTE IZ CUKRA :)

SKAVTFEST 2010

Kot vsakih 5 let smo se tudi letos dobili skavti cele Slovenije, da prisluhnimo skavtstvu, ki poje. Boj za zmago je bil velik. 12 odličnih nastopov in čudovitih zvokov novih skavtskih pesmi je zaznamovalo skavtfest 2010. Festival pa ni bila samo glasba in petje, temveč tudi praznovanje 20-letnice postojnskih skavtov. Zmagovalna pesem je bila Impeesa stega Kranj 1. Pesem je pobrala kar 2 nagradi in sicer zmagovalno pesem in pesem ognja. Nastopali so tudi naši bližnji skavti in nekateri celo naši dijaki s stega Ajdovščina-Šturje 1 s pesmijo Pogumno srce. Naj pa še omenimo, da je bil v žiriji tudi naš profesor matematike Miha Šušteršič, ki je tudi popestril program s svojo kitaro.

Program je bil zelo zanimiv in zaključili smo ga s slastno ogromno torto in pravim skavtskim žurom.

En lep skavtski pozdrav in se vidimo na naslednjem 5. Skavtfestu leta 2015 v Postojni

Bi-Pi

Mateja T. in Mirjam S.

ROMEO IN JULIJA

V torek, 2. 11. 2010, takoj po počitnicah smo si dijaki in dijakinje ŠGV-ja ogledali predstavo, eno največjih tragedij Williama Shakespeara, Romea in Julijo v Mestnem gledališču ljubljanskem.

Predstava, ki je premiero doživela 21. 9. 2010 in traja 1 uro in 55 minut, je režiral režiser in scenograf Diego de Brea.

Tragedija Romeo in Julija spada med najpogostejše uprizorjena Shakespearova dela v gledališču, doživela pa je tudi vrsto priredb za film, mjuzikel, opero in balet.

Julija Capulet in Romeo Montego sta pripadala sprtnima družinama, a sta se na plesu zaljubila. Čeprav ne bi smela biti zaljubljena, je bila njuna ljubezen tako velika, da sta se na skrivaj poročila pri patru Lorenzu. A njune sreče je bilo kmalu konec, saj je Romeo ubil Juljinega bratranca Tybalata, da bi se mu maščeval, ker je ubil njegovega prijatelja. Romeo je bil izgnan iz Verone, Julija pa vsa nesrečna, tudi zato, ker so jo starši hoteli poročiti s Parisom.

Šla je do Lorenza, ki ji je dal uspavalo, da bi zaspala za 48 ur. In res, Julijo so pokopali, saj ni kazala znakov življenja ... To je seveda prišlo tudi do Romea, ki je prihitel do Julijine grobnice in naredil samomor. Takrat pa se je Julija prebudila in zagledala mrtvega Romea in tudi sama naredila samomor. Ko sta družini izvedeli za to tragedijo, sta zakopali bojno sekuro.

Glavna protagonista Romea in Julijo sta zaigrala Matej Puc in Nika Rozman. Juli-

jinega očeta je zaigral Jožef Ropoša, njegovo ženo Tanja Dimitrievska, Juljinega zaročenca Boris Kerč, Dojko Bernarda Oman, Tybalta Jaka Lah, Mercutia Jure Henigman in Benvolia Domen Valič. Brata Lorenza, ki je na skrivaj poročil Romea in Julijo je odigral Milan Štefe, zbor pa Lotos Vincenc Šparovec.

Anika Velišček

PARIZ

Pariz - mesto ljubezni. Umetnikov. Lepih fantov. Lepih umetnikov. Umetnikov z vihravimi lasmi. Umetnikov v šikastih črnih plaščih. In s tako zelo francoskim nasmehom na ustnicah, ki samo čakajo, da spregovorijo z drugimi ustnicami v njihovi domači govorici. Ja, Pariz je mesto umetnosti ljubezni.

Oprosite mojemu doživljanju tega, bilo je le trenutno. V resnici nisem prepoznala te umetnosti le v francoskih šarmerjih. Bila je povsod. V sončnem dnevu. V odsevu žarkov v šipah visokih stavb. Bila je na

vsakem obrazu, ki je prečkal cesto. Bila je umetnost cenjenja življenja in hkrati poveljevanja svojega naroda.

Mi tega ne poznamo. In nikoli ne bomo. Pa ne zato, ker bi bili kaj slabši od Francozov (ravno obratno!), ampak, ker enostano nismo tako veliki po obsegu. Imamo majhno državo, v kat-

poznamo vsaj polovico mest in na katero smo neskončno ponosni. Ti ljudje pa imajo to ogromno parcelo na Zahodu. Resnično, dvomim, da poznajo svojo domovino do take mere, kakor mi svojo. Vsaj ne v takem smislu. Vendar vsak delček, ki ga pozna posameznik, ga hoče pokazati svetu. Pa ne govorim le o Saint chapel ali pa Eifflu, Notrdamu. O drobnih kottičkih, ki jih ne opazi vsak turist, ki si pride pogledat pet najpomembnejših palač in 3 največje muzeje v Parizu. Delčke kulture. Delčke njihovega šika. Šika, ki ga ne znam definirati.

A vem, da obstaja. Ker sem ga začutila. Ne v plaščih. V pokončnem nošenju le teh. Ne v usnjenih rokavičkih. V elegantnih kretanjah rok. Ne v modni barvi ustnic. V poljubi. Oh, ti poljubi. Samo zaradi enega takega poljuba bi ostala v Parizu še ceul mesec. Tistega bežnega. Ki ga dobiš na lici za desert pri pozdravu. 'Ali poljub v pozdrav. Tako lepa gesta. Tako spoštljiva. Enostavno v tistem trenutku se

počutiš, da je oseba nasproti trenutek posvetila le tebi. Ne morem si predstavljati niti enega sošolca, ki bi bil sposoben s tako pozornostjo me pozdraviti. Gotovo bi bruhnil v smeh. Razumljivo, saj

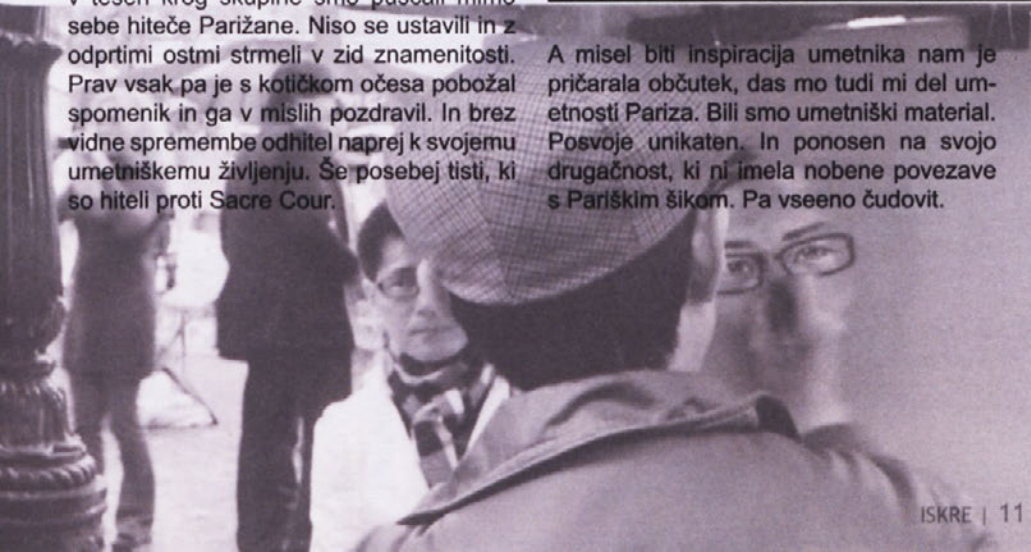
ni zapisano v naši kulturi.

In vendar tam smo bili. Cela garda '92 letnika. Brez poljubčkov na lička se pozdravljali vsako jutro na smrdljivi poti do WC-ja v črnski Formuli 1. Bili smo le turisti. In stali. In gledali francoske spomenike, ki so se bohotili visoko proti žareče modremu nebu. Brez oblačka. Nekateri poslušali vodiča. Mnogo več ostalih nekaterih pa se raje poslušalo kar med sabo. Zaprti v tesen krog skupine smo puščali mimo sebe hiteče Parižane. Niso se ustavili in z odprtimi ostmi strmeli v zid znamenitosti. Prav vsak pa je s koticom očesa pobožal spomenik in ga v mislih pozdravil. In brez vidne spremembe odhitel naprej k svojemu umetniškemu življenju. Še posebej tisti, ki so hiteli proti Sacre Cour.

Tisti, ki tja hodijo vsak dan prepevat hvalnice lepoti obraza in izraza. Ki s svojo edinstveno potezo narišejo svet, katerega začetek in konec je ta božanski grič nad Parizom. Tudi tu smo se sprehajali mi, turisti in se počutili posebne, ko smo bili izbrani, da se usedemo na stolček poleg slikarja. Nihče ni hotel porabiti denarja za ta poseben sedež, a vsak si je želel sedeti na njem in biti eden izmed trenutnih znamenitosti mesta, za katero porabijo turisti celih nekaj minut ustavljanja in stanja in občudovanja obraza, ki se počasi pojavlja pod umetnikovim svinčnikom.

A misel biti inspiracija umetnika nam je pričarala občutek, das mo tudi mi del umetnosti Pariza. Bili smo umetniški material. Posvoje unikaten. In ponosen na svojo drugačnost, ki ni imela nobene povezave s Pariškim šikom. Pa vseeno čudovit.

DANSKA

Ravnina. Mislim, da je to najbolj primerna beseda, s katero lahko označim prečudovito državo Dansko, po kateri smo se skupina slovenskih dijakov in nekaj spremljevalcev potepali teden dni. Vsa zgodba se je pričela na sončno petkovo popoldne na enem izmed ljubljanskih parkirišč. Sramežljivo sem, tako kot ostalih 54 dijakov, stopila na avtobus. Sprva je bil občutek malce nelagoden, saj je bilo to naše prvo medsebojno srečanje. A ni trajalo dolgo. Na avtobusu je postajalo vse bolj živahno in pričela so se spletati prijateljstva. Pred nami je bila dolga noč proti severu Evrope. Prepotovali smo Avstrijo, Nemčijo in tako smo popoldan naslednjega dne prispeli na prvega izmed danskih otokov Rømø. Ta slovi po največji peščeni plaži, hkrati pa je tudi idealen kraj za spuščanje zmajev, tako je bilo moč opaziti številne družine med brezskrbnim preživljanjem sobote. V večernih urah smo se namestili na celinskem delu države, v kraju Askov. Tu smo prespali dve noči.

Naslednje jutro smo si ogledali vikinške muzeje, prebujali smo otroka v sebi v zabaviščnem parku Legoland in preostanek časa posvetili pripravi predstavitve Slovenije, saj se je prvi slovenski večer, s predstavitevijo le te hitro približeval. V ponedeljek je bilo potrebno kovčke ponovno spakirati in pot smo nadaljevali proti Nykobingu. Med nekajurno

vožnjo

si lahko po pokrajini opazoval številne vetrnice, za katere bi lahko rekli, da so skoraj prepoznavni znak Danske. Eden izmed namenov te ekskurzije je bil tudi navezovanje stikov z domačini. Tako je vsak udeleženec preživel popoldan ter tudi prespal pri enem izmed vrstnikov. Bilo je zelo zabavno. Z mojo gostiteljico sva odšli na ogled mesta. Prevzela me je njihova prijaznost in gostoljubnost. Ure skupnega druženja so hitro minevale in tako je v večernih urah sledil prvi slovenski večer, na katerem smo predstavili slovenske regije ter peli narodne pesmi.

Po uradnem delu je sledila pogostitev s slovenskimi jedmi. Nekatere smo naučili plesati polko in bili so zelo presenečeni nad preprostostjo plesa. Noč je bila kratka, saj nam teme za pogovor ni zmanjkalo. Po jutranjem slovesu smo pot nadaljevali proti prestolnici Københavnu. Na poti smo se povzpeli na najvišji vrh. Mnogi smo bili presenečeni, saj meri le 173 m. V prestolnici smo preспали, oziroma bolje rečeno prebedeli tri noči, saj smo se med seboj odlično ujeli. V večernih urah smo se družili in zabavali v skupnih prostorih. Naše potepanje se je približevalo koncu. Preostala dva dneva smo preživel po ulicah prestolnice.

številne muzeje in druge znamenitosti. Najbolj mi je ostal v spominu ogled gradu Rosenberg. Ta je izredno bogato opremljen s pohištvom in umetninami, še posebej pa je dragocena kraljeva zakladnica s celo paleto bleščečih danskih kron. Dnevi so žal prehitro minili in tako je bil tu petek, čas za odhod. V popoldanskih urah smo se podali na dolgo pot proti domu. Naslednje jutro smo prispeli v Slovenijo. Žal je prišel čas ločitve. Vsem je bilo hudo, a kmalu smo ponovno navezali stike.

Nad potepanjem sem bila nadvse navdušena. Prevzela me je pokrajina, prijaznost ljudi, skratka v tem trenutku me preplavljajo le pozitivna mnenja na preteklo dogodivščino. Torej, če se odpravljate na potovanje, vam predlagam, da zavijete proti severu Evrope, kajti verjemite, ne boste razočarani!

TINA ŠTEFIN, 3.b

Obiskali smo

PRIŠLEKI

V letošnjem letu smo se poslovili od mnogih znanih obrazov, zapustil nas je celo že skoraj legendarni g. Stanko, med nami pa se sedaj sprehaja kar nekaj novih profesorjev. Pogovorili smo se z nekaterimi med njimi: prof. Tjašo Arčon, prof. Nežo Sagadin in prof. Alešem Ketejem.

Tudi vi ste obiskovali Škofijsko. Kakšni so vaši pogledi na poučevanje sedaj, ko ste tudi sami profesorica?

Prof. Sagadin: Obiskovala sem Škofijsko gimnazijo v Ljubljani. Seveda, občutki so zelo drugačni, včasih so se mi profesorji zdeli bolj vsemogočni, zdelo se mi je povsem enostavno biti po pet, šest ur na dan vsem na razpolago in biti gonilna sila med urami, sedaj pa vidim, da je to malce težje.

Zakaj je po vašem mnenju na naši šoli več profesorice kot profesorjev?

Prof. Sagadin: To je dobro vprašanje. Tudi meni se zdi da je šolski sistem malce "sfeminiziran", po mojem mnenju bi bilo bolje, če bi to vprašali profesorje ☺. Verjetno to izhaja iz stereotipa da so ženske odgovorne za vzgojo otrok, čeprav sama ne dvomim, da sta za to potrebna tako

ženska kot moška roka. Ali se je naša šola kaj spremenila odkar ste jo vi obiskovali?

Prof. Kete: Seveda; nova stavba, več dijakov, kar se pa samih dijakov tiče, pa ne bi zanal primerjati – takrat sem bil tudi sam dijak, sedaj sem pa učitelj.

Kakšni so občutki po nekaj časa poučevanja na naši šoli?

Prof. Sagadin: Takoj ko sem prišla v Vipavo, sem imela dober občutek, saj sem opazila, da tu živijo dobri in zadovoljni ljudje. Tudi sistem dela po razredih mi je zelo všeč.

Prof. Kete: Zaenkrat so dobri, sicer jih pa moram še malo zbrati.

Tudi vi ste bili dijakinja na Škofijski, kakšni so občutki, ko sedaj sedite v zbornici ob svojih bivših profesorjih?

Prof. Arčon: Malce je res ne navadno, ampak ko sem bila sama srednješolka, smo na gimnazijo hodili še v staro semenišče, in zato so moji spomini vezani predvsem na staro šolo. Je pa res, da se včasih, ko vidim kakšnega profesorja, spomnim na kak dogodek iz srednješolskih let.

Angleščina je predmet, ki v srednji šoli marsikomu povzroča nemalo težav. Imate kak nasvet za lažje in uspešnejše učenje?

Prof. Arčon: Najboljše je sprotno učenje snovi, k znanju pa zelo pripomore tudi poslušanje angleške glasbe in gledanje televizije.

Stonewall

[illegible]

Ker hitro zaboli,
ko ljubiš ...
Ker srce je krhko in se hitro zlomi,
ker pač ljubiti ni lahko,
ker ... ljubita se lahko dva
In ker tukaj ni usmiljenja ...
včasih je le pogled pomenil cel svet,
a potem te čas spravi v red
in ko pride dan, ko se počutiš kot smet,
ker tako zelo boli,
ker srce se take malenkosti boji,
ker srce ni le mišica ...

SRČNA KRALJIČNA

Ptica na nebu.
Rada bi poletela
z njo nad oblake.

Sonce zahaja,
večer spet prihaja v vas
tihí nočni čas.

Jesenski dež se
spustil je na zemljo in
kaplje svetijo
se v zadnjih žarkih sonca,
ki prišli so čez gorò.

Školjka biser čist
v sebi skriva. Pokaže
ga tebi, meni,
da znala bi ceniti
tudi notranjost ljudi.

Zvezde žarijo,
na nebu se bleščijo,
kažejo nam pot.

Udari strela,
drevo na pol razkolje.
Srce krvavi.

PLES V DEŽJU

Dežne kaplje iz sivih oblakov,
počasi polzijo po bledem mi licu.
Kaplajo na dežnike, dežnike bedakov,
ples v dežju – zanje le v vicu.

Mrki pogledi v mojo podobo strmijo,
premočeno do kosti, pa vendar veselo.
Vsak zase kar nekam hitijo,
mogoče na žur, mogoče na delo.

Jaz pa brezskrbno raztegнем roke,
kot, da razprostrla ogromna bi krila.
Pustim kapljam, da sperejo vse solze,
le nasmejana odslej bom po svetu hodila!

SMISEL

Včasih se mi zdi,
da je to naše življenje
eno samo trpljenje,
eno samo hrepenenje,
en sam 'to ni fer',
en 'kr neki' blefer.

Nesrečna ljubezen ...
Smrtonosna bolezen ...
Poplave. Tornadi ...
In vse, kar paše zraven.

Včasih se vprašam,
kaj je smisel tega.
Hud avto, družina?
Dobra domovina?
Zdravje, sreča?
Ljubezen goreča??

Za kaj, za koga
sploh je vredno živeti??
Svojim sanjam slediti?
Se usodi prepustiti?

POLONA TRATNIK

ANONIMUS

DVANAJST IN POL

Dvanajst in pol.
Ta nesrečna številka.
Ni niti 12 niti 13!
Je tista, zlata sredina,
ki v tem primeru ni nič kaj zlata.
Ampak je pred vsem polna obupa,
solza in bolečine.
Je namreč ravno tista točka
v življenju, ko spoznaš,
da boš moral od tega trenutka naprej
nositi masko.
Tako masko,
ki ti bo prekrivala obraz,
ki bo zakrivala tvoj pravi jaz.
Življenje takrat postane le ena laž.
Sestavljena iz kopico razočaranj.
Taka maska zakriva vso lepoto
pa tudi napake.
Taka maska nima izraza.
Nima smisla.
Je le ena sama,
za zmeraj zaznamovana,
nesrečna dvanajstpolovinka.
Je ta, ki me uničuje.
Je ta, ki mi daje občutek lažne varnosti.
Zaradi nje sama sebi lažem.
Lažem si, kdo sem.
Lažem si, kdo hočem biti.
Čeprav na dvanajstipol vprašani
že vem odgovor,
si še vedno lažem.
Ne znam sprejeti resnice.
Morda pa je to le še ena laž
in je nočem sprejeti.
Raje jo zakopljem pod sabo.
Raje jo zaprem v jamo,
ki nima izhoda,
ki nima tiste luči upanja.
Nočem, da ta resnica ponovno oživi.
Hočem biti sama.
Hočem stran od teh ljudi,
ki so me razočarali.
Rada bi zakričala.
Rada bi povedala vsem resnico.
Tisto pravo resnico.

Rada bi bila tako močna,
da bi v enem dihu
vrgla iz sebe vsa svoja čustva.
Vse bi naredila.
Vse.
Samo, da se mi ne bi bilo treba
še dvanajstipolkrat zlagati.
Ampak smisel življenja je
biti.
Biti ne pomeni biti uspešen,
ampak preprosto živeti.
Biti večnost.
Pomeni živeti v tem začaranem krogu
in se mu predati.
Biti del njega.
Delček življenja.
Pomemben delček,
ki zapolnjuje celoto.
Iz dvanajst in pol na trinajst.
Celoto časa.

SOLZA

Ko solza kane iz oči,
se na tisoč delcev razleti
in se v malo lužo spremeni,
nato pa reče mi:

Ne boj se solz trpljenja,
ne boj zadnjih se vzdihov,
tega kratkega življenja.

Raje spomni se takrat,
na srečne trenutke,
ko imel si koga rad
in ko prijatelj bil je kot zaklad.

Smej se, dokler se lahko,
poskusi vse,
saj drugače žal ti bo!«

To zadnje so bile besede,
besede solza,
ki tiho so zamrle,
v soncu z neba

Ko prva zvezda zasveti na nebu
in dan razlije se v noč,
ko zadnja ptica leta po nebu,
čutim, da si daleč proč.

Tema preplavi vso zemljo
in tiho čustva se prikrađejo.
Te prve snežinke naletavajo za te,
čeprav vem, da ne ljubiš me.

Vsaka snežinka se v solzo stopi
iz teh solz nastane reka,
ki po srcu mi drsi
in nekoč obišče vsakega človeka.

Da! To ljubezen je,
ko pride vse na dan,
ko nekdo pomeni ti vse,
zasidraš se v drug pristan.

BITI SAM

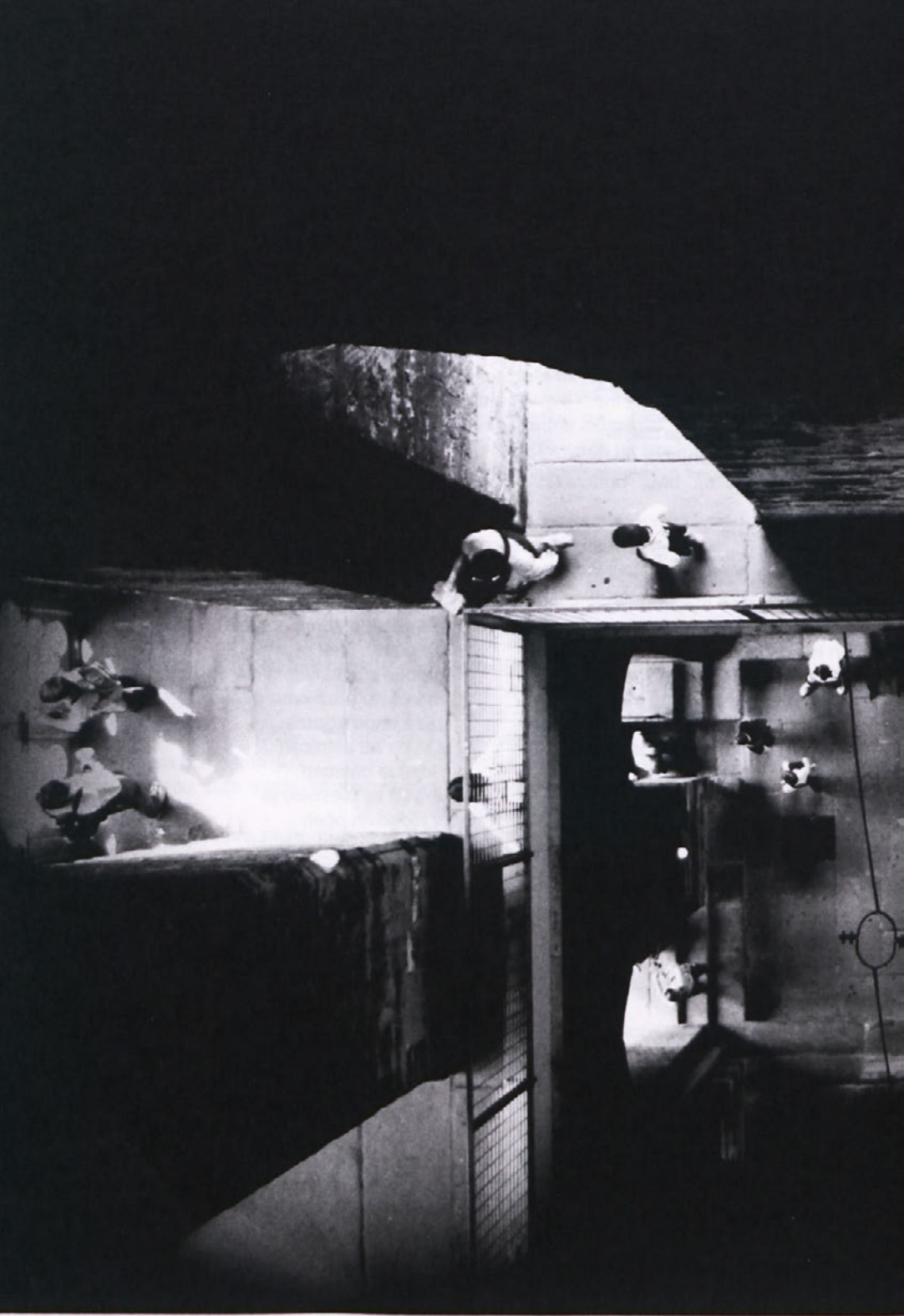
Nekoč, vzela sem si trenutek samote,
razširila sem roke
in pomislila:
Naj traja večno!
Takrat nisem bila sama.
V mojem srcu sem imela zbranih veliko
dłani.
Dłani mojih prijateljev, moje družine.
Vse so bile tople in vse so mi dajale trd-
nost in oporo.
Vse je bilo lepo in prav,
dokler ni prišel čas,
ko se je nekaj dłani ohladilo.
Ohladilo, za večno!
Teh nekaj dłani,
mi je tako ohladilo srce,
da je za nekaj časa zamrznilo.
Zamrznilo, od šoka.
Pozabila sem na vse preostale dłani
in se spraševala:
Zakaj se je teh nekaj dłani ohladilo?
Zakaj me je teh nekaj dłani zapustilo?
Počutila sem se krivo.

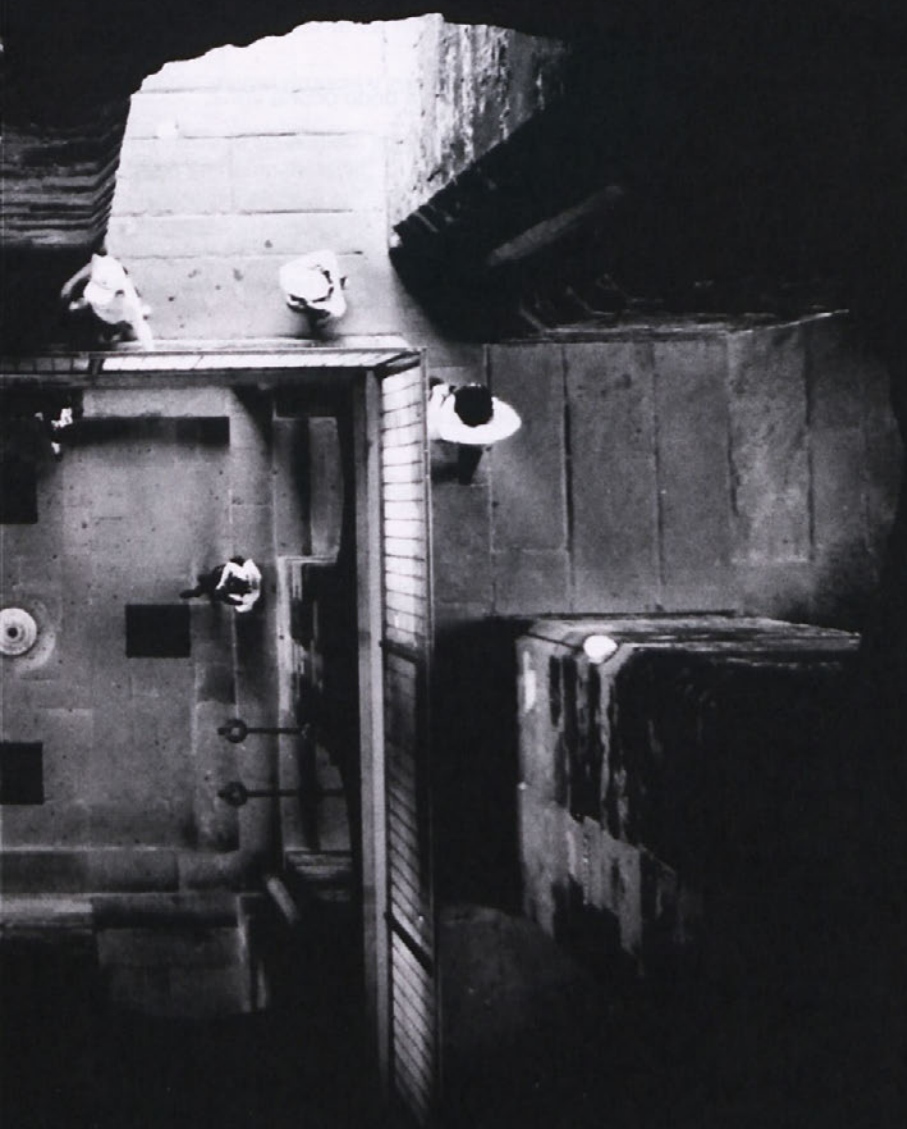
Začela sem verjeti v to,
da je bilo moje srce že prej hladno
in da so te dłani moje srce zapustile s pa-
metnim razlogom.
Še danes bi tako mislila,
če mi ne bi odprla oči
ena najbolj toplih dłani v mojem življenju.
Ona je ponovno prižgala plamen upanja v
moje srce.
Povedala mi je,
da srce ne potrebuje veliko dłani,
da postane toplo.
Potrebuje le tiste prave.
Povedala mi je,
da so prave dłani tiste,
ki so vredne zaupanja.
Tiste, ki te nikoli ne razočarajo.
Presojati med pravimi in nepravimi dłanmi,
je težko.
Saj ima vsaka dlan svojo krinko.
Vsaka dlan ima svoj pravi jaz
globoko znotraj sebe in ne v obliki dłani.
Vsak se kdaj zmoti.
A važno je, da te napake popravimo.
Vse dłani niso vredne našega srca,
pa čeprav se zdijo mehke in prijetne.
Da, vse to in še več
mi je prinesla ena najtoplejših dłani
v moje življenje.
Vrnila mi je pogum, vrnila mi je bitje srca,
vrnila mi je življenje.
Pokazala mi je mnogo dłani,
ki čakajo na moje srce.
Dłani, ki si tega želijo,
dłani, ki me hočejo takšno, kot sem.
To so dłani,
za katere se mi ni treba spremeniti.
To so iskrice,
ki ogrevajo srca s svojimi nasmehi in bese-
dami.
Hvaležna sem tej topli dłani,
ker če je nebi bilo,
bi še vedno verjela, da sem sama.
Še vedno bi verjela,
da zame ne obstaja več upanje.
Upanje po boljšem jutri,
upanje po boljšem življenju.
HVALA!

SMISEL ŽIVLJENJA

Plujem po širnem morju,
tja nekam v daljavo,
ko zagledam starca na obzorju,
ki zmajuje z glavo.
Ta starec mi pravi,
da nimam obraza,
da nimam svojga jaza.
da sem kot prikazen,
ki po svetu blodi,
da sem kot starec,
ki s palico hodi.
Prav, da na men ni nč lepga,
nč tazga, kar bi se svetl
in da moj karakter je takšen,
kot da bi delce prahu z metlo pometel.
Baje, da človek brez obraza ne more
živet,
a važn je srce,
za srce je treba umret.
neprestano hitim,
neprestano se mučim,
kaj bi dala, da se enkrat umirim
in kot ubita zaspim
in da se ne zbudim.
Dokler svet ne miruje,
dokler folk obupuje,
dokler sovrašтво kraljuje
in se krivica ne kaznuje.
Zbud me takrat,
ko ne bo več gospodarske krize
in ko polne bodo v vseh hišah mize.
Ko se svet bo odloču,
da čas je napoču,
da eno tono mira bo naroču,
da se folk bo poroču.
In vsak odgovarjal bo za svoja dejanja
in ne bo več razdejanja
in za vogali ulic,
ne bo več tazga klanja.
Ljudje spal bojo na oblakih,
ki ne puščajo solza,
ne prinašajo gorja
in blažijo bolečino vsega sveta.
Takrat roko v ogenj bi za frende dali,
sam zato, da vsi prijatli bi ostali,
da neb bli kot ene žvali,

da vsi otroci bi se lahk igrali.
Zakaj glede tega kaj svet ne ukrene?
Zakaj pravi, da šanse ni nobene?
sej nima sive mreine,
da neb vidu te stiske ljudi,
teh ubogih, lačnih oči.
Več kot tretjino ljudi
preganja depresija,
čeprav si zatiskajo oči,
na njih deluje to kot epidemija.
Vsak ma svoje probleme
in misli, da so najhujši na svetu,
čeprav sosedova punčka
je umrla v cestnem prometu,
čeprav tvoj frend utaplja se v netu,
čeprav je tam otrok,
ki za večno sirota ostaja,
čeprav je tam fotr,
ki od svoje družine odhaja.
Še zmiraj si misliš,
da ti maš največje probleme.
Pa sploh ne veš, zakaj bi se cmiru,
zakaj bi tako sceno delu,
da sam na zunaj bi umiru.
Ta starec imel je prav ...
Noben človek več nima obraza
in več ne preživimo dneva,
brez enga poraza.
On pa na ustnicah
imel je nasmeh
in vse se bleščalo je
v njegovih očeh.
Ta starec imel je prav ...
Zdaj on je potonil
v morje peneče
in moj jambor se je zlomil,
na številan koščke sreče.
Te koščke sreče vam podarjam,
da bili bi jih deležni
in starcu vsi bili bi hvaležni,
za to nenavadno resnico,
ki potrebuje le eno ptico,
da razdeli vsemu svetu pravico,
do boljšega življenja,
ki ne vsebuje trpljenja
in ne vsiljuje svojga mnenja.
le to postal bi smisel,
tega našega življenja.

SANJAVA SKUPAJ

Življenje je lepo,
če ga sanjava skupaj
in ko minejo sanje,
prosim te: Ostani tukaj.

Sva kot dva kamna,
skrivnostna in tiha,
sva kot ogenj in veter,
a ne ustvarjava prepaha.

Jaz sem tvoja senca,
ki te spremlja povsod,
ti si moj metulj,
ki mi krajša dolgo pot.

Ostal folk je kot reka,
ki mim naju beži,
tvoja bivša
pa je kot ogorek cigareta,
ki komaj še tli.

Zdaj midva sva skupaj,
zdaj midva beživa.
Pred krutim svetom,
postavljava svoja pravila.

Ta večnost bo večna,
ta večnost bo srečna,
ta večnost nebo minila,
dokler tebe ne očara
druga dobra vila.

MOJA PRAVA PESEM

Moja prava pesem,
se skriva v srcu
in noče iz njega.
Je skrita v kotu,
ki nima razgleda,
je zaprta v prostoru,
ki nima vrnitve,
je tam in tam živi,
brez vske rešitve.
Kar tam je
ik čaka,
kdaj za njo se bodo odprla vrata,
kdaj iz srca,
na papir bo prišla,
kdaj srečna bo bila.
kdaj svobodo bo dobila,
kdaj led v srcu meni bo stopila.
A čakala bo do takrat,
ko mi bo zares hudo
in takrat,
bo v srcu postalo mi toplo,
vsa čustva na papir bom razlila,
potem pa se neslišno izgubila,
nekam daleč
in od tam,
ne bom se več vrnila.

ŽIVI SEDANJOST

Ko ti vse narobe gre,
ko prijateljstvo krhko je,
ko solza kane iz oči,
ko srce ti zadrhti,
ne obračaj se nazaj
ne joči za to, kar je bilo,
saj nekje te čaka raj,
raj za vekomaj.
Ne sanjaj v prihodnost,
ne spominjaj se preteklosti,
ampak uživaj sedanjost.
In večno boš vesel,
ker skrbi ne boš imel,
če le pesem si boš zapel
in poslušal njen odmev.

NEŽA KERNEL

REALNOST ZAHRTBNOSTI

Pred enim letom so se srečale naše poti,
takrat smo bile še vse zelo mirne in pri-
jateljske krvi,
potem so se nenadoma začele zahrbtnostne
stvari,

tiste, za katere vem, da uničijo vse pri-
jateljske vezi ...

nasmehi so prikazovali, da vse je v redu
in vedno bo,

a ko zveš, da nekdo te za hrbtnost oprav-
lja,

da nekdo te pred drugimi v zadrego sprav-
lja,

takrat začnejo se pogledi jezno iskriti,
začnejo se nasmehi kriviti.

Niti nismo pričakovali prijateljstva,
želeli smo si le odnosa človeškega,
mene osebno vem, da sram bi bilo,
če bi se zaradi mene komu kaj takega zgo-
dilo.

izveš, da nekdo tvoje najgloblje skrivnosti
ve,

da nekdo vse tvoje misli pozna,
kar zazebe te,

le kako to ve?

Občutek, da nisi več sam v svoji oseb-
nosti,

kaj ni to nekaj najbolj groznega, kar se ti
lahko zgodi?

In da ta oseba hodi mimo tebe in ti gleda
v oči,

za tvojim hrbtnostjo pa se tvojim osebnim iz-
povedim smeji ...

Ko se potem s to osebo pogovarjaš,
kar naprej na nekaj, nekoga namiguje,

ti se samo izgovarjaš,

on/ona pa zraven nov vpogled v tvoj os-
ebni svet načrtuje ...

Drage moje, saj nismo neumne,

verno, kaj počnete za našimi hrbtnostmi,

le žal nam je, ker ste izkoristili vse nove
možnosti, zaupanje,

a ne pozabite, "sve se vrati, sve se plati",
življenje pač tako je!

V življenju vedno možnost novo se dobi,
če človek si to res močno želi,

a če si upaš najprej v človekovi osebnosti
norca delati,
si bi lahko upal na koncu reči oprosti,
da spet si bomo lahko zrl v oči,
in se navadno pozdravljali še ostale dni
...

RAZOČARANI NIHČEJI

SAHARA

Pesek v očeh,
mrtev je, kdor z vodo špara.

Vode ni v dlaneh,
polna peska je omara

Vse je isto,
vse obratno.

Če ne umreš,
živiš vzvratno.

ŠE TRETJIČ GLAGOLI

Dihati križem rok
in pa zehati
dan za dnem.

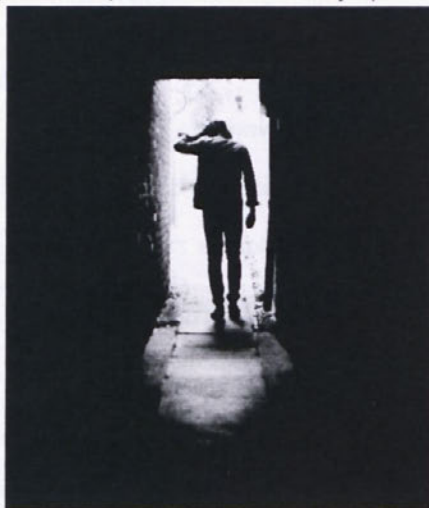
Zreti čez obok
in ne nehati
dan po tem.

Misli zbrati v lok,
se upehati;
mislim - sem.

BOCVANA

ODNOS OKOLJA DO POSAMEZNIKA

(Sartre: Zaprta vrata; Camus: Tujec)

Z obstojem večine je nujen tudi obstoj izjem. In prav zaradi večinskosti večine ta izjemam predstavlja okolje, ki je drugačno – izjem ne razume. V drugačnosti so ogrožene in jim, če se spustimo na raven naravne selekcije, grozi propad. Vse to gledano skozi oči (z očmi - prej) večine. Izjeme so vedno bile tudi med ljudmi – nekateri na svet gledajo "pretirano" eksistencialno in odmaknjeno od splošno sprejetega. Tak je Mersault, glavna oseba literarnega dela filozofa Alberta Camusa, ki živi na čisto svoj način, pa čeprav na zunaj to niti ni tako opazno. Čeprav to dokončno uzavešti komaj na koncu dela, ve, da je drugačen, da na življenje gleda dovolj globoko, da ga spozna za absurdno. Boj proti absurdnosti pa predstavlja oklep neobčutljivosti, s katerim se obda. Tako živi podobno kot večina ljudi, razlika je le v njegovem doživljanju sveta, ki je popolnoma univerzalno ne glede na dogodek. Neprizadet je ob mamini smrti, kljub gotovosti, da Marije ne ljubi, pripravljen poročiti se z njo; bralec ima občutek, da Mersault ne občuti ne žalosti ne veselja, predvsem pa ne obžalovanja, navezanosti na osebe, kar so temeljni človeški občutki – glavnino

njegovih občutkov pravzaprav predstavlja zadovoljitev ali nezadovoljitev potreb, kar ga je privedlo do zločina, za katerega še sam ne ve natančnega vzroka – pravi, da ga je sonce spodbudilo k streljanju. Na sojenju mu seveda niso naklonjeni – ko pride na dan njegova brezčutnost v zvezi z mamino smrtjo, je ta skoraj huje predstavljena kot sam zločin. Obsodijo ga na smrt in v ječi, kjer ima človek pač veliko časa za razmišljanje, Mersault uzaveš svoje pojmovanje sveta. Zdi se mu absurden in je zato nesmiselno poglobljati se vanj in postati njegov aktivni del. Važen je on, Mersault, ki je bil v svet vržen in primoran najti svojo življenjsko pot. Pot dojemanja sveta, ker po njegovem pravzaprav sploh ni važno, kaj človek počne, kajti zaradi nesmisla vsega skupaj je važno le, da preživi.

Še posebej zaradi i z p o v e d i glavne osebe v zadnjem delu romana delo uvrščamo v

eksistencialistično literaturo, izhajajočo iz eksistencialistične filozofije, katere bistvo je bistvo (enako bistvu), ki ga ob koncu življenja odkrije Mersault: nesvobodno smo obsojeni na svobodo, prisiljeni svoje življenje po lastni volji oblikovati v iz tega izhajajočem absurdnem svetu. Prisiljeni smo tudi stati za svojimi svobodno izbranimi odločitvami in sprejeti odgovornost zanje. In razumljivo je pot preživetja v tem začaranem krogu neobčutljivost. Ampak dejanja, pa čeprav pomembna, storjena s strani neobčutljivega človeka, komaj s sprejetjem odgovornosti dobijo smisel.

In s tem se srečujemo v še enem eksistencialističnem literarnem delu, tokrat drami, *Zaprih vratih*. Tri na prvi pogled popolnoma različne, dotlej med seboj nepoznane osebe, se srečajo v hotelski sobi, ki se pozneje izkaže za pekel. Prvi je novinar, kriv trpinčenja in varanja žene, druga prostitutka in hladnokrvna uničevalka življenj bližnjih ter tretja – deluje še najbolj osebno neprizadeto – detomorilka. Kljub prvotnemu dogovoru o tišini se med njimi razvije pogovor in kmalu ugotovijo, da so sami sebi kazen, da psihološkemu zločinu pritiče prav taka kazen. In ideja eksistencializma – da odgovornosti ni mogoče ubežati. Avtor dela z ateističnim zavračanje Boga zavrača tudi vsako možnost izginotja krivde in tolažbo v zatekanju k veri, kjer

verjetno vidi zanikanje odgovornosti. Odgovornosti se človek torej zave, ko mora sprejeti posledice, zakrat pa vidi stvari v drugačni luči – tako so osebe v peklu spoznale sebe in brezkončno nesmiselnost sveta. Spoznale so, da krivda ne

izgine, pa čeprav je človek iz sveta izbrišan, ker je bil pozabljen od živih ljudi. Prav tako so spoznale, da so druga drugi tako pot do spoznanja samega sebe kot pot do osebnega pekla. In tako se je njihovo trpljenje nadaljevalo.

Iskanje smisla, odstopanje od večine, je bilo vedno obsojano in drugačni so vedno, pa čeprav z najdenim smislom, v družbi drugačnih trpeli.

BOR

TEJA

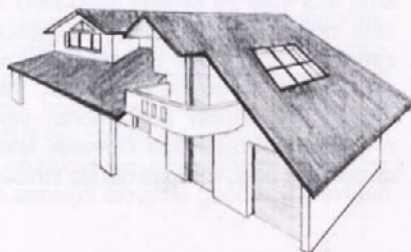
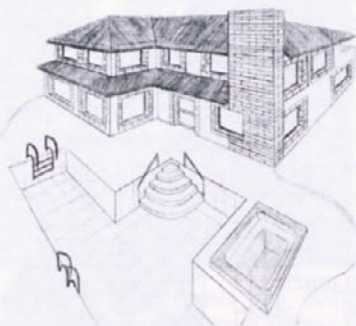
BAJEC

Fazanka Teja Bajec iz Postojne je dokaz, da na naši šoli ne manjka niti umetniških dušic. Teja je s svojimi risarskimi sposobnostmi že v vrtcu razsvetljevala vse okoli sebe in z leti je njeno navdušenje nad ri-

sanjem le še raslo. Zato ji preprosto risanje kmalu več ni bilo dovolj, vedno bolj pa so jo zanimale hiše in risanje načrtov za le-te. S pomočjo interneta se je hitro naučila narisati popolne načrte zgradb in je sedaj v tem že prava mojstrica.

Tako, da če v kratkem načrtujete gradnjo hiše, veste na koga se obrniti. Njena strast pa niso le hiše, temveč tudi motorji. Ti se poleg hiš največkrat znajdejo na njenih risbah. Letos se je znašla v veliki dilemi, kam se vpisati. Njena velika želja je bila oblik-

ovna šola v Ljubljani, zato je šla opravljat sprejemne izpite in jih naredila z najboljšim rezultatom izmed vseh prijavljenih. Vendar si je zaradi oddaljenosti Ljubljane premislila in tako pristala na ŠGV. Popolnoma jasno pa je, kam jo bo vodila njena nadaljnja pot.. Na študij arhitekture, seveda. In nihče ne dvomi, da bo nekoč najboljša arhitektka in da bomo imeli ŠGV-jevci po njeni zaslugi najlepše hiše daleč naokoli.

TO SEM JAZ – TO SI TI TO JA – TO TY

V tednu od 13. do 20. septembra 2010 je v Dijaškem domu Škofijske gimnazije Vipava potekala mednarodna izmenjava z naslovom To sem jaz – To si ti. Obiskali so nas vrstniki s Poljske. Dijaki in vzgojitelji smo se trudili pripraviti čim bolj zanimiv program, saj smo želeli, da bi se naši vrstniki domov vrnili s čim lepšimi vtisi in da bi z veseljem še kdaj obiskali Slovenijo ter si ogledali še druge znamenitosti, ki jim jih mi v tednu dni nismo mogli predstaviti.

Program obiska je bil zelo pester, zanimiv in dinamičen. Spoznavali so kulturo, religijo, družbo, zgodovino in naravne značilnosti Slovenije.

Prvi dan smo Poljakom razkazali Vipavo, kjer smo jih med tednom gostili. Sestali smo se z županom g. Ivanom Prince-som. Program je popestrila bivša vinska kraljica gdč. Karolina Kobal. Drugi dan smo si ogledali Postojnsko jamo. Isti dan smo se odpravili še na obalo. Sredi tedna smo obiskali prestolnico in se povzpeli na Ljubljanski grad. Ob tem seveda nis-

mo pozabili na našega pesnika Franceta Prešerna. Zadnji dan smo na Sveti gori spoznavali njeno zgodovino. Obiskali smo manjše sestre sv. Frančiška in se spustili do trga obeh Goric.

Gostje pa niso spoznavali le zgodovine in kulture slovenskega naroda, temveč so za dva dni vstopili v naše družinsko življenje. Vsak izmed nas je gostil enega dijaka iz Poljske. V svojih domačih krajih smo jim skušali polepšati dan. Naneslo je, da se je v soboto v Stični ravno odvijal Festival mladih, zato smo se vsi skupaj srečali tam. Našim vrstnikom smo želeli predstaviti življenje mladega slovenskega kristjana. Ves teden sta nas spremljala veselje in smeh. Druženje s poljskimi vrstniki je bilo zares prijetno, zato upamo, da jim bomo v prihodnje lahko vrnili obisk in tako skupaj preživeli še en prekrasen teden. Za vsakega izmed nas je bila to nova izkušnja. Ustvarila so se nova prijateljstva, katera bomo skušali ohraniti tudi naprej.

Naše aktivnosti je finančno podpiral Zavod Movit, preko programa Mladi v akciji, za kar se mu iskreno zahvaljujemo.

BERLINSK FLAŠA

Bilo je kot, da bi se le prevalila s trebuha na hrbet. Z brisače, ki vpija slane kapljice morja in potu, svetlikajočih se v popoldanskem mediteranskem soncu, na brisačo za brisanje dežnih kapljic s premočenega obraza. Z vročice noči v siv, železni objem Berlina. Brez pričakovanj. Brez strahu. Ker enostavno ni bilo trenutka, da vdihnem, da se še z mislimi preselim v novo okolje. Z eno nogo na plaži, z drugo na letališču. V mokrem objemu prijateljev in v trenutku zatem v še bolj mokrem stisku ene in edine mame, moje zlate, polnem solz in nasvetov, kaj naj ne pozabim, kaj naj naredim. Začuda mi ni še zaklicala, naj ne pozabim redno obiskovati stranišča, ko sem vstopala v check-in sobo in izginila iz njenega vidnega polja. Pa tudi meni je bilo malo hudo. Malo. Ampak, če bi vedela, kaj me čaka tam, mi najbrž niti malo ne bi bilo.

Ste že slišali, da so Angleži zaigrani in polni manir? Da so južnjaki, Španci in Italijani ognjevit, strastni in kronični kadilci? Pa da si Finci zaprti vase in blond? In da smo Slovani najboljši? Šalamala. Ampak resnično; smo zelo prilagodljivi, iskreni in izredno komunikativni in vedno odprti za nove izzive. No, prepričana sem, da so vam ti stereotipi znani iz časopisov, sama pa sem jih v WannseeFORUMU brala in opazovala iz trenutka v trenutek. Vsakega bi lahko umestila v svojo državo. Skoraj vsakega. Estonec je bil izjema. Obnašanje je imel bolj slovensko, kadil pa je skoraj toliko kot Italijanka.

Stereotipi so sicer zanimivi. Toda po enem pogledu in nasmehu potrebuješ še ozadje karikature. Da bi skupaj sodelovali, smo morali dopolniti stereotipno sliko in v osebi prepoznati posameznika in pozabiti na narod, ki ga je določal. In smo odprli steklenico. Popili vsebino. Jo postavili v vodoraven položaj. Čas je bil, da izvemo resnico in se preizkusimo v vzdržljivosti pri izzivih. In zavrteli smo flaško.

Zbrani v strnjen krog neprestanega in napornega dela

smo vsak dan vstajali ob prezgodnji 8. uri. Pojedli smo obilen zajtrk, najboljši (samo zame) posebno/nenavadno (pač, kot za koga ...) kosilo ter kot zadnjo večerjo, ki ji ni bilo para. Z njeno sladico. Med zajtrkom in kosilom ter kosilom in večerjo je bil čas za malico; coffee and cake. Med obroki pa samo delo. Delo. Delo.

Vrtela se je flaša. Spraševali smo ljudi o njihovi resnici. O resnici padca Berlinskega zidu, o totalitarnih sistemih. Resnici o prepovedih in resnici o prepovedih, ki jih niti ni bilo. Bili smo novinarji in bili smo nevedni učenci. Bili smo izzivanci z naročenimi izzivi. Do večera. Do noči. Ko smo se "the bad ones" prikradli v skupno sobo, se usedli za mizo. In zavrteli ta pravo, stekleno steklenico. Bili smo radovedni. Prvi dan. In bili smo preveč radovedni. Vse ostale dneve. Postavljali smo zanimive, na koncu pa nesramno smešne izzive. Zaradi nas Carlos ni mogel v miru spati. V trenutku, ko je na njegovem MP3-ju zaigral zvok španske kitare in so sladki ritmi napolnili njegova ušesa in zaprli njegove nebeško modre oči, je prišel eden izmed izzivancev in mu prinesel listek, ki je pričakoval odgovor. In dobili smo odgovor, ta pravi španski odgovor, kot na primer: "Go hell!" ali pa "Go sleep!!!" Nismo šli. Bedeli in si govorili resnico sebi, o ljubezni do izzivov, zaradi katerih smo sploh bili tu in bili pokonci do jutranjih ur. Vsako noč. Skupaj. Na Redbullih. Toda vstali smo. Brez pritoževanja. S podočnjaki, a široko odprtimi očmi. Ker smo bili pripravljeni na izzive, ki sta nam jih ponujala dan. In noč.

NORE, MALE IDEJE

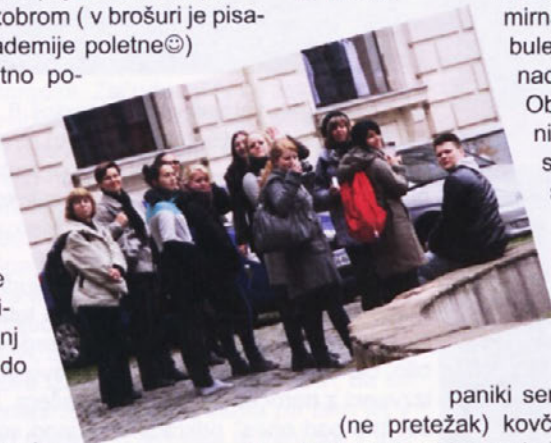
Eustory akademija, na kateri smo razpravljali o verski raznolikosti v Bolgariji je potekala

v Sofiji, prestolnici Bolgarije in Plovdivu, drugem največjem bolgarskem mestu.

17 mladih udeležencev tekmovanja Eustory iz vse Evrope (skupaj z mano) se je med 10. in 17. oktobrom (v brošuri je pisalo, da so vse akademije poletne☺)

podalo na enkratno potovanje po Bolgariji in posredno tudi drugih evropskih mestih.

Drugače povedano, vse nas je družila neustavljiva želja po druženju ter ljubezni do zgodovini.

Nestrpno čakanje v avli brniškega letališča na moje letalo se je vlekle in vlekle. Pričakanje je bilo še toliko večje zaradi treh pomembnih dejavnikov:

1. Če človek ni še nikoli letel z letalom in prvič leti sam, pri 18 letih ter mora vmes prestopiti z enega leta na drugega, se njegovo srčni utrip rahlo poveča.

2. Če potuješ v Bolgarijo in to med poukom, ti ob misli na to postane toplo pri srcu ☺.

3. Če te na drugem koncu sveta... No ne pretiravajmo, na skoraj drugem koncu Evropa pričakuje kupica (natančneje 17) mladih iz vse Evrope se vprašaj, kaj še sploh počneš v tej avli in kje je tvoje letalo.

Ampak letalo je prispelo in tudi vzletelo, z mano vred. ☺Poleta sta bila

mirna, brez večjih turbulenc, nevšečnosti in nadležnih sopotnikov.

Ob branju maturitetnih »bukvic« pa sta poleta postala še prijetnejša.

Ob 22.00 ali natančneje ob 23.00 po bolgarskem času, sem pristala na letališču v Sofiji. V

paniki sem odhitela po moj

(ne pretežak) kovček in se napolila

proti izhodu, kjer me je že čakal prevoz ter ena izmed soudeleženk na seminarju. V avtu sem se počutila kot doma, saj je zven Bolgarskega turbo folka zelo podoben zvrsti glasbe, ki jo pri nas imenujemo kar »balkan« ☺ V hotel sem, kot sem kasneje ugotovila, prišla zadnja. Moji »sostanovalci« iz Nemčije in Romunije sta že spali, jaz

pa sem se v vsej zmedu in polnosti dneva počutila kot maršovec, ki so ga vrgli na zemljo☺.

Že navsezgodaj (ob 8. uri) zjutraj sem spoznala, da so mladi iz Evrope zelo zanimivi ljudje in da bo akademija v Bolgariji poskrbela za koristna nova znanja. Pa ne samo za razumevanja verskega sobivanja v Bolgariji (kar je bila tema akademije), ampak tudi veliko o navadah in življenju mladih iz vse Evrope. Na začetku smo bili udeleženci malce zadržani, vendar se je vzdušje hitro sprostito. Po enem dnevu smo vedeli že vse »pomembne« podatke drug o drugem ter se skupaj zbrali v avli hotela in poslušali »tradicionalno« (beri »turbo folk«) glasbo, ki je popularna v naših državah. Lahko bi rekla, da so bile naše pritožbe dejavnosti veliko zanimivejše, kot pa poglobljanje v težke verske teme, ki so jih naši koordinatorji sicer uspeli narediti zelo zanimive in poučne. Tako ob večerih ni šlo brez »flaše resnice«, poslušanju glasbenega TV kanala »Balkanika« ter brez prezanjivih pogovorih o naših življenjskih dogodivščinah...

Namen seminarja je bil, da bi se mladi pogovarjali o verski raznolikosti in si postavili pomembno vprašanje »Če lahko več različnih ver živi skupaj v sožitju.« Obiskali smo mošeje, sinagoge in pravoslavne

cerkve, poslušali predavanja univerzitetnih profesorjev, imeli intervju s predstavniki judovske, armenske, islamske in pravoslavne cerkve. Pogovarjali smo se z zakonskim parom, mešane veroizpovedi. Veliko smo izvedeli o religiji v času komunizma...

Na koncu seminarja odgovora na zastavljeno vprašanje nismo našli. Mnenja so ostala deljena. Moje mnenje pa je, da sem se naučila veliko novega, o drugih verah. Veliko novega za življenje in boljše razumevanje verskih problemov, ki so občasno pereč problem tudi v naši preljubi državi.

Seminar mi je omogočil, da sem spoznala veliko mladih ljudi iz cele Evrope. Nekateri

izmed njih so me navdušili s svojimi zreliimi pogledi na svet in razgledanostjo. Drugi s svojim umetniškim vtisom in zanimivo osebnostjo. Z nekaterimi sem se počutila domače, drugi so se mi »nenavadni«, vendar je bil teden dni nepozabno doživetje prav zaradi njih.

Svet je polna zanimivih ljudi in krajev, ki čakajo, da jih spoznaš. Vse, kar potrebuješ je le kovček in glava, polna norih, malih idej☺.

Meta Kompara

MODELČKI:

NEJC VS. ERIK

Že cela šola govori o Vajinih modnih uspehih. Kako so se začeli?

Nejc: Upam, da je poudarek na že in ne na cela, raje bi namreč videl, da bi name gledali kot na košarkaša. V Novi Gorici sem na simulaciji Evropskega parlamenta srečal znanko, ki me je opozorila na kasting, katerega sem se po dolgem razmisleku udeležil. Sreča je bila na moji strani in v tem sem se enostavno našel. Vedno se prepustim in uživam.

Erik: Uh, začelo se je, ko me je v Emporiumu opazila slavna modna oblikovalka Tia Paynich, ter me povabila k sodelovanju pri oblikovanju kataloga svoje nove kolekcije ...

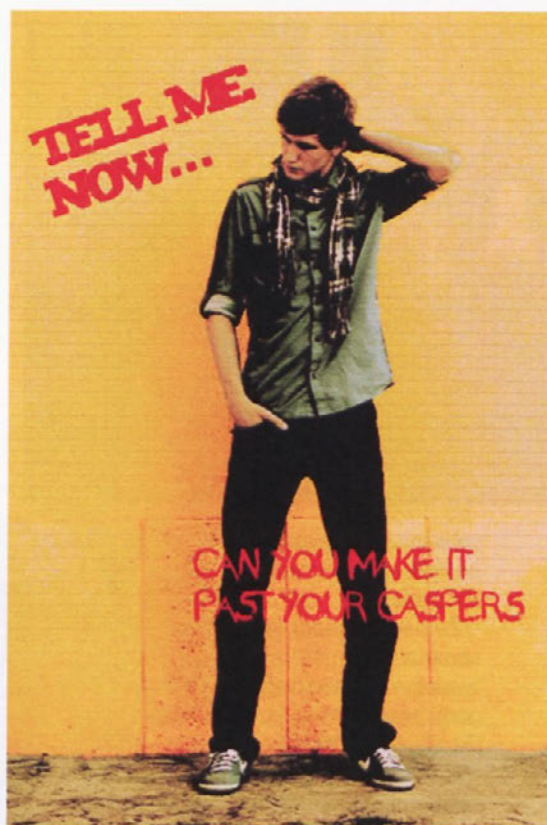
Kateri je tvoj največji modni dosežek do sedaj?

Erik: Že do sedaj jih je ogromno (snemanje za H&M, JackJones, MK exclusive productions ...). Oktobra letos sem podpisal z 2 modnima agencijama, ki imata sedež v Milanu (predstavništvo imajo tudi v Sloveniji), to sta WhyNot Milan ter Elite, s katerima pričnjam kariero.

Nejc: Težko bi govoril o kakšnem posebnem dosežku, sem si pa vedno želel biti v Iskrah (ta milost mi je bila naklonjena lani) ali pa v rumenem tisku :D :D :D ... zame je uspeh že to, da sem se prijavil.

Kaj ti pomeni šoping? Kako bi opisal svoj stil?

Nejc: Za "shopping" si rad vzamem čas. Dvomim, da se najde kdo, ki ni rad lepo oblečen, konec koncev, obleka naredi človeka. Hm ... mislim, da nimam posebej

izrazitega stila, celo srajce sem zreduciral! HEHE

Erik: Sprostitev, zabavo, čas zase, predvsem pa užitek. Moj stil: v šoli sem oblečen klasično, privatno pa sem oblečen v stilu "high fashion"- torej vpadljivo in izzivalno.

Ali kdaj zaideš tudi na ženski oddelek?

Erik: Da. Ko sem v "shoppingu" s katero od kolegic, pa tudi nasploh rad vem, kaj je trenutno tudi pri ženskah v trendu.

Nejc: Uporabljam ga le kot bližnjico do moškega ☺. Navsezadnje pa z veseljem pokomentiram izbiro »spremljevalke« :D.

Zaupaj nam svojo skrivnost: Kako priti do tako popolnega telesa ☺☺☺☺☺?

Nejc: AHAHA ... Pojem popolnosti je očitno zelo relativen! Če dobro pomislim, so bolj kot kaj drugega za to »krivi« gen (fingers crossed, da to ne bo veljalo za plešavost) :D.

Erik: Mislim, da nihče ni popoln, vsak je popoln tak, kot je. Za telo skrbim z vsakodnevnimi treningi, fitnessom ter uravnoteženo prehrano.

Kaj vse si pripravljen narediti za modno slavo?

Nejc: Po mojem mnenju, v slovenski MODNI sceni ta »vse« ni prevelik, si pa seveda vsak posameznik sam postavlja meje. Močno dvomim, da bi odobril objavo na pol gole slike v tračih :D.

Erik: Vse. Razen kakšnih plastičnih operacij in podobnih zadev.

Se moraš veliko žrtvovati za svojo kariero? Kako?

Erik: Najprej bi poudaril, da pomeni modni svet v zakulisju čisto drugo življenje. Kar prikazujejo po TV-serijah (Ameriski top

model ipd.) ni niti 1% realnosti. Žrtvovanja je veliko, prevsem je treba vlagati čas (ki nam ga vsem v tem prenatrpanem svetu primankuje).

Nejc: Niti ne. Kot prej omenjeno, mi prehrana ne predstavlja ovire, z nonotom lahko namreč pojeva celega medveda, pa se nama ne bo poznalo ^^ . Glede hoje in poz na modnih revijah .. nikoli ne vadim doma. Prejel sem nekaj napotkov, vendar se trudim, da je vse čim bolj naravno in spontano. Kritike so bile vedno zelo pozitivne.

Kje te bomo lahko videli?

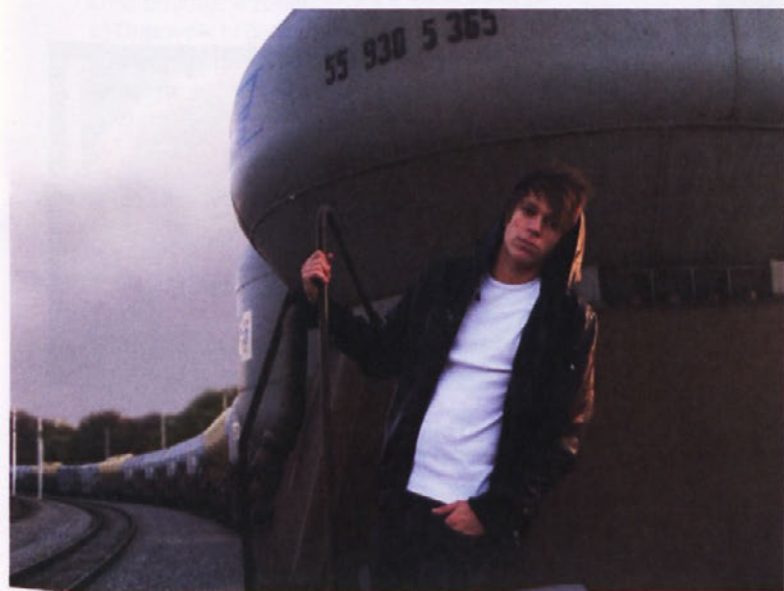
Nejc: Pred kratkim sem bil na sestanku v največji modni agenciji v Sloveniji, kjer pa imajo Ljubljančani prednost, saj je hoditi na kastinge (ti so večinoma v Ljubljani) 3x na teden prevelik zalogaj. Nadejam se krajše pavze do študija. Vse ob svojem času.

Erik: Pustimo se presenetiti.

Kakšen modni nasvet?

Erik: Samo splošni rek: Nezdovoljstvo je prvi korak k napredku.

Nejc: (Kolk je še tega?!?) Smart vs. casual → 65-35! (N vrjameste???) Prašte Pahorja! ;D)

VPRAŠALNIK:

KOK SE ČUTIŠ?

Kaj vidiš, ko pogledaš skozi okno?

- a) Pusto Vipavo s pridihom umazanije s šipe.
- b) Le okno, drugi najlepši del inventarja na ŠGV, takoj za ogledalom ... Sebe, neumno vprašanje.
- c) Predmetnost nad radiatorjem, ki je v bistvu pod njim. (!)

Kaj narediš, ko se ti sredi jedilnice razbije krožnik?

- a) Skočim pod mizo, tam sem najbliže zemlji, kamor bi se rad udril.
- b) Priložnost, ko mi je namenjena pozornost cele šole, izkorostim še za govor.
- c) Grem pač po metlo, a obžalujem, da sem se tako vpadljivo oblekel.

Če bi bil pravljični junak, bi bil -

- a) Popaj.
- b) Jelenček Rudolf.
- c) Gasilec Samo.

Življenjsko vodilo:

- a) Molk je zlato ali pa gnoj je zlato.
- b) Stremim k bogastvu, lep sem že.
- c) Delaj, delaj, žanji uspehe.

Kdaj si se zavedel/-a, da si lep/-a?

- a) Nisem.
- b) Takoj, ko sem odkril/-a, da se tistemu lepemu portretu v kopalnici reče ogledalo in kakšna je njegova uporabnost. Že zelo zgodaj, moram reči.
- c) 27. 6. 2004

Kaj si pripravljen narediti za svojo prepoznavnost?

- a) Prebrati obvestilo po zvočniku.
- b) Imeti afero s poročeno Italijanko.
- c) Prespati v razredu.

Kakšen burek ti je najbolj všeč?

- a) Sirov.
- b) Mesni.
- c) Pica-burek.

I ♥ MY
SELF +
THATS
ALL THAT
MATTERS

Moji otroci bodo:

- a) Volčji.
- b) Če že bodo, bodo gotovo lepi. Po zgledu. Kot Bog. Kot jaz.
- c) Prisrčkani.

Če bi danes umrl, si svoj pogreb predstav-
ljam takole ...

- a) Ožji družinski člani, fant/dekle in razred-
nik obredno raztresajo moj
pepel.
- b) Za marmornato krsto se valijo množice
in množice sorodnikov, prijateljev,
sošolcev, bivših sošolcev, znancev in
oboževalcev z robčki barve in vonja
črne orhideje v rokah.
- c) Duhovnik bi gotovo imel lep govor, rad si
predstavljam tudi govor dobrega
prijatelja/-ice. Vse je tako lepo in žalostno,
tako mlad/-a sem bil/-a ...

Srednje ime po izbiri:

- a) Sanctus - Sveti
- b) Pulcher - Lepi
- c) Superbus - Častivredni

Če bi se znašel pred vrati, skozi katera bi
moral vstopiti, bi najraje videl, da so:

- a) Klasična vrata s kljuko.
- b) Samoodpirajoča vrata na senzor.
- c) Vrtljiva vrata (glej: City park).

Tvoja muza oziroma vsakodnevni
življenjski navdih:

- a) Ponavadi sem pod ničlo na lestvici
počutja in sem hvaležen za vsak
pozdrav bližnjega ali pa pridržana vrata,
kar mi da občutek vrednosti in
ljubljenosti.
- b) Nerač priznam, a črpal predvsem iz
sebe. Sem kul skupnost; sam sebi šef,
pa še rad se imam in se spoštujem.
- c) Imam prijatelje in odprte oči.

MR.PERFECT

Največ odgovorov ...

- b) TI SE ČUTIŠ FUULJ!
- c) TI SI KUL ČLOVEK.
- a) TI SE PODČUTIŠ!

RAZVEDRILO

PROF. EMILJA GRAHOR

Niagarski slapovi

gimnazijka.

SKOZI ČAS

Papež na obisku v Postojni (1999)

Lojzetove punce

V Bruslju (zaradi 4. c-ja) :)

Moj mali avto....

Na pol poti do Mont Everesta :)

Majhna, a vedno simpatična

Vecna romanca

Pika, poka, pika polonica

Končno na vrhu Mont Everesta ...

VICI

KAJENJE

Kadil da sem? To pa ne bo držalo, se je branil pubertetnik pred svojo mamo. "Mor-da vohaš še včerajšnji dim, ko sem imel toliko domačih nalog, da se mi je od vsega hudega kadilo iz možganov."

PODSTAVEK

"Oče je prvič v življenju spekel piškote. Mali Janezek ga je opazoval pri delu. Oče mu je dal poskusiti piškot, namazan z marmelado. Janezek je odšel ven, toda kmalu se je vrnil: "Marmelada je bila super, podstavek pa ti vračam!"

RAČUNANJE

Oče je sina učil računanja: "Sinko, koliko je ena in ena?" "Šest!" "Ne! No, poglej. Ti imaš eno liziko, jaz ti dam pa še eno. Koliko lizik imaš?" "Štiri!" "Ne!!!" se je zadrł že znervirani očka in na mizi zagledal jabolka. "Poglej, v eni roki imam eno jabolko, v drugi pa še eno jabolko. Koliko jabolok imam?" "Eno kilo!" je odgovoril sin. "E, sin moj!" je žalostno zastokal oče. "Poglej, potrkam po mizi enkrat, nato pa še enkrat!" "Očka, nekdo trka!" "To sem bil jaz!" "Kar vstopi!"

SREČA

"Samo 2 milijona jih ima srečo, da živijo v Sloveniji. ostali nimajo te sreče, imajo pa vse ostalo."

VSTOP

"Doktor, doktor!" je zavpila medicinska sestra. "V čakalnici je pacient, ki mu je stroj odrezal obe nogi!" "Recite mu naj vstopi!" je mirno dejal doktor.

PRAVA BARVA

Mlajši in starejši policist patrolirata po mestu, ko mlajši vpraša: "Ti, Tone, ali je bela barva prava barva?" "Seveda je prava!" "Kaj pa črna?" "Tudi črna barva je prava barva! Zakaj me pa sprašuješ take neumnosti?" "Ker sem Milanu povedal, da sem si kupil barvno televizijo, pa mi ni verjel."

DOKUMENT

Okostnjaka sta na pokopališču zagledala motor in si zaželela vožnje z njim. Eden je v trenutku izginil in se pri motorju pojavil z nagrobno ploščo. "Kaj pa se greš?" ga je vprašal drugi. "Brez dokumentov se pa res ne bom vozil naokoli."

LAS

Kaj pomeni en las na plešasti glavi gospoda Vovka? "Spomenik padlim."

HOROSKOP

RIBI

Tvoje prehranske navade še zdaleč niso takšne, kakršne bi morale biti. Tehnica neprestanu niha gor in dol. Tvoja dijaška izkaznica oz. čip že dolgo nista obiskala senzorja v jedilnici. Račun za malico se ti nevarno povišuje. Pod velikim stresom si, zato pojdi v fitnes ali v naravo, da se malce sprostiš. Konec decembra bo tvoje načrte glede sprostitev preprečila tehnika moškega spola. Ampak ne skrbi! Na koncu se bo vse dobro izteklo.

OVEN

Vemo, da se ure zgodovine vlečejo in da bi najraje položil glavo na mizo in se potopil v svoje dopoldansko spanje. A žal ti tega tvoje ocene ne dopuščajo. Čas bi že bil, da se začneš učiti. Pri tem pa izklopi

svoj mobilni telefon, saj te bo njegovo zvonjenje in piskanje vedno bolj spravljalo ob živce. Koristno izkoristi svoj prosti čas in ne zapravljaj denarja po ne potrebnem.

BIK

Tvoji možgančki bodo mrzlično iskali pravo rešitev, a za to matematično enačbo je nikakor ne bodo uspeli najti. Srce ti bo začelo hitreje biti in ko boš le za hip pogledal/a skozi okno, bodo tvoje misli odplavale v sosednji razred, kjer sedi nekdo, ki bo pozitivno zaznamoval tvoje življenje. Imej oči na pečlih, vendar pazi, da te pri tvojem globokem razmišljanju ne zaloti učitelj/ica matematike!

DVOJČKA

Zima ti prinaša nekaj nevšečnosti glede tvojega počutja. Obetajo se ti razni prehladi, ki ti bodo morda pokvarili počitnice. Vendar glavo pokonci! Za take dneve obstajajo raznovrstni čajčki, ki ti bodo povrnili moči. Preberi kakšno dobro knjigo, poglej tvoj najljubši film in se zabavaj po svoje. Veliko časa boš imel za učenje in kar naenkrat boš ugotovil, da že dolgo nisi bil vpisan v dnevnik zaradi domače naloge. V vsaki stvari se najde nekaj pozitivnega!

RAK

Po glavi ti odzvanjajo neke čudne misli. Zadržanje časa se oddaljuješ od svojih prijateljev in iskreno ti bodo priznali, da te takšnega ne poznajo. Ti pa zasanjano strmiš predse in že nekaj časa te vznemirjajo pogledi neke/ga leva/levinje na šolskih hodnikih. Čas je, da se zbudiš iz svoje osamljenosti in zagrenjenosti ter stopiš v akcijo. Ne pozabi! Zvezde še vedno sijejo v temi!

LEV

V tebi kar prekip-eva od pozitivne energije in zimskih radosti. Ne prideta ti do živega niti dež in sneg. Psihično si že zdavnaj na počitnicah, fizično pa te žal tvoje telo ne dohaja. Decembrski blišč te spravlja v evforijo. Ustavi se, globoko vdihni, trikrat premisli, preden kaj narobe narediš. Tvoj trenutni pozitiven pogled na svet te zna globoko razočarati. Zato le previdno pri sklepanju novih poslov in prijateljstev.

DEVICA

Bliža se težko obdobje, vendar vztrajajte. Trud se vedno poplača. Prazniki so pravi čas za obnovitev starih prijateljstev. Nekdo se bo ogrel za vas.

TEHTNICA

Nabrlo se je preveč napetosti in utrujenosti, privoščite si počitek in zabavo. Otresite se vseh strahov in skrbi. Čas je, da svoji simpatiji poveste, kaj čutite do nje.

ŠKORPIJON

Molk je zlato! Kdaj se je bolje ugrizniti v jezik, preden koga užalite. Pripravite se na težke preizkušnje. Izkazali se boste kot oseba, vredna zaupanja

STRELEC

Ni vse tako hudo, kot se sprva zdi. Pazite komu zaupate, niso vsi pravi »prijatelji«. Nekdo vas bo potreboval, ker bo v stiski, izkazali

se boste kot pravi/a prijatelj/ica.

KOZOROG

Obiskala vas bo oseba, ki vam je pri srcu. Ste odrasle osebe, zato raje opustite otročje obnašanje. Pazite na svoje zdravje.

VODNAR

Sprejmite se takega, kakršni ste, ne spreminjajte sebe zaradi drugih. Čaka vas veliko presenečenje. Bodite pripravljeni na razočaranje.

SEMPER
KNJIŽNICA
V VIPAVI

				6	7	
	7		9	4	3	
4						1
3	6					
		2	8	1	9	
					1	5
1						7
	3		5	8	9	
	5		4			

7				3		2
		4			1	9
		5	2	9		
	2			1	5	7
	9		4	7		8
			7		4	8
3		2			5	
9			3			1

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

18251

Semenišče Vipava

18251